

Down Under

Wallawa Estate

De eerste nacht was allesbehalve prettig. Omdat hij overdag had geslapen, kon Nathaniel in de avond amper slaap vatten. In plaats daarvan was hij zich zeer bewust hoe muggen rond zijn hoofd zoemden, zweetdruppels op zijn bovenlip pelden (dat vond hij toch zo smerig, bah), een van zijn kamergenoten irritant snurkte (moest Minh zijn, kon niet anders) en bij ieder geluid dat hij niet kon thuisbrengen was hij direct bang dat het een slang was die het huis was binnengedrongen.

Alle stress ten spijt moest hij toch ergens die nacht in slaap zijn gevallen. Nu hij eindelijk wat uurtjes had kunnen maken, was de wekker een onwelkome kwelduivel. Nathaniel greep naar zijn telefoon en zag tot zijn afschuw dat het half zes in de ochtend was. Waar Noah, Minh en Cooper vrijwel direct in beweging kwamen en allerlei zaken uit hun rugzakken toverden, gromde Nathaniel en trok zijn deken over zijn gezicht.

Nog geen vijf minuten later zei Noah hem dat als hij nu niet ging douchen, het warme water op zou zijn.

Nathaniel veerde overeind. Met het nodige gegrom pakte hij zijn hamamdoek en liep met halfdichte ogen naar de smerige badkamer. Onderweg kwam hij een aantal van zijn collega's tegen, gekleed in niets anders dan hun handdoek. Nu roken ze nog fris naar douchegel en deo, maar Nathaniel was te moe om naar hun naakte torso's te staren.

Thuis douchte hij altijd minimaal een half uur, eerder voelde hij zich niet wakker of schoon. En in dit door de hemel vervloekte oord zou een uur douchen nog niet genoeg zijn, vermoedde hij. Hij kreeg echter vier minuten. Daarna koelde de waterstraal in een akelig tempo af. Nathaniel schreeuwde het uit toen de koude stralen over zijn huid spotten. Hij was amper van deze schrik bekomen, of hij hoorde een harde bons op de deur en het laatste wat hij die ochtend had willen horen: de stem van Jack.

'Vijf minuten, dan vertrekken we!'

'Maar ik moet nog eten!' riep Nathaniel geschrokken uit. En me afdrogen, aankleden, mijn haar doen... Hij voelde druk op zijn borstkas ontstaan en begon bezorgde keelgeluiden te maken. Wie dacht dat backpackers een stressvrij bestaan had, had het gruwelijk mis.

Met zijn hamamdoek als lendendoek rende hij zo snel hij kon naar zijn

slaapzaal, terwijl er nog koude waterstralen uit zijn haren kwamen lopen. Het beklemmende gevoel op zijn borstkas werd groter toen hij zijn koffer zag – wat moest hij áán?

Hij stond zich nog in een T-shirt te wurmen toen Minh de slaapzaal binnenkwam. Hij had een broodje van de ontbijttafel voor hem meegenomen.

‘Oh, dank je!’ riep Nathaniel uit. ‘Ik was zó bang dat ik op een lege maag aan het werk moest!’ Hij pakte het broodje aan, maar zag toen dat er ham op zat. ‘Oh, sorry, maar ik eet geen varkensvlees... Heb je iets anders?’

Minh keek schuld bewust, maar haalde zijn schouders op. Er was geen tijd meer om een nieuwe boterham te smeren, ze moesten weg.

Voor het gebouw waar ze sliepen stonden twee golfkarretjes geparkeerd. Jack zat achter het stuur van de ene, een klein, stevig meisje dat Nathaniel nog niet had gezien achter de andere. Hij koos ervoor om bij haar in te stappen. Ze stelde zich voor als Abby. Over de stoffige hobbelpweg reden ze naar een van de boomgaarden waar hij de vorige dag langs was gereden. Het gehobbel van het karretje liep synchroon met het knorren van zijn maag.

Hij vond het nu al warm.

Zijn taak die dag bestond uit het plukken en in manden verzamelen van avocado's. Wanneer hij een mand vol had, moest hij die – zelf – naar een tractor met aanhangwagen brengen waar Jack zat te wachten op een volle lading. Uiteraard was Nathaniel op zijn eerste dag nog niet zo snel als de anderen. Toen Cooper zijn eerste mand weg bracht, had Nathaniel net een bodempje vol.

Hij was dankbaar voor de schaduw die de planten brachten, want de temperatuur liep snel op. Toen hij na een uur of twee eindelijk zijn mand vol had, stond hij even uit te puffen en sloeg zijn collega's gade.

Ze werkten hard. Heel hard. Onverstoorbaar liepen ze af en aan met de volle manden, alsof de duivel hen op de hielen zat. Hij keek naar zijn eerste verzameling en voelde zich zowaar trots. Hij vroeg Noah of hij de mand naar de tractor wilde tillen, maar die keek hem alleen maar aan alsof hij gestoord was. Nathaniel besloot dat hij hem toch niet aantrekkelijk vond.

‘Dan niet, mafkees,’ mompelde hij in het Nederlands. Hij beet zijn kaken op elkaar en sleepte de mand naar de tractor toe. Hij was gelukkig minder zwaar dan zijn koffer.

Jack zat met een opgetrokken mondhoek op de tractor toe te kijken hoe de aanhanger zich steeds verder vulde. Nathaniel wist inmiddels beter dan dat hij

hem om hulp vroeg. Met gepiep en gekreun tilde hij de mand op – de aanhangwagen was behoorlijk vol, dus hij moest een extra grote afstand afleggen.

Hij slaakte een voldane zucht toen de mand eindelijk stond. Er stroomde een opgetogen golf van bevrijding van het gewicht door zijn lijf. Was dit dus wat al die sportschooltypes voelden als ze eindelijk klaar waren met liften? Het voelde bijna lekker.

Triomfantelijk keek hij Jack aan. 'Mijn eerste oogst!'

'Aan jou zullen we niet failliet gaan,' zei Jack. Hij had een spottende blik op zijn gezicht die Nathaniel allerm minst vertrouwde.

'Wat bedoelde hij daar nou mee?' vroeg hij aan Rose, die hij tegen kwam met haar volgende lading avocado's.

'We krijgen per mand betaald,' hijgde ze. 'Wist je dat niet?'

Nathaniel kreeg ineens het gevoel dat hij op drijfzand stond. Wist hij dat niet? Hij had eigenlijk niet eens naar de arbeidsvoorwaarden gekeken toen hij zich inschreef om op Wallawa Estate te werken, zozeer was hij afgeleid door zijn eigen ellende. Als het niet zo bloedheet was geweest, had Rose zijn rode konen kunnen zien.

Hij besloot een tandje bij te zetten. Maar hij merkte al snel dat hij duizend keer liever weer terugging naar honderd keer per dag op enter drukken bij Morit, dan de hele dag in de brandende Australische zon met manden vol avocado's te sjouwen. Hij dacht aan Amsterdam, waar twintigers zich in hippe *AirSpace* cafés tegoed deden aan zalm-avocadosandwiches. Ze zouden er vast niet bij stil staan hoeveel ellende hij doorstond om die op hun bord te krijgen.

Omdat hij zijn ochtendritueel zo bruusk had moeten afbreken, was hij helemaal vergeten zich in te smeren. Naarmate de ochtend vorderde, kwam de zon steeds rechter boven hem te staan en boden de bomen steeds minder verkoeling. Nathaniel probeerde het wel, echt, om sneller te werken, om ook maar enigszins het tempo van zijn collega's bij te houden, maar de zon kreeg hem steeds meer in zijn greep. Hij had zich er allang bij neergelegd dat hij zweette, maar op een gegeven moment voelde hij zich steeds lichter in zijn hoofd, rillerig, dorstig – hij had er natuurlijk ook niet aan gedacht om een flesje water mee te nemen. Minh gaf hem steeds slokjes uit zijn fles, maar hij voelde zich ook weer bezwaard de hele voorraad van de jongen op te drinken. Hij moest er inmiddels uitzien als een tomaat.

Nathaniel dacht terug aan die ene vakantie op Kos met Bert, toen ze het lumineuze idee hadden gehad om een dagje een fietstocht te maken in plaats van